

Η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Ιωσήφ, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγίου Νεκταρίου Νέας Υόρκης

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αμερικής](#)

Ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Ελπιδοφόρος, τη Δευτέρα, 20 Απριλίου 2026, προέστη στο Καθολικό της [Ιεράς Μονής Αγίου Νεκταρίου Roscoe, Νέας Υόρκης](#), της Θείας Λειτουργίας, της [Εξοδίου Ακολουθίας](#) και της ταφής του μακαριστού Αρχιμανδρίτου κ. Ιωσήφ, κτίτορος και Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής και πνευματικού τέκνου εν οσίοις μακαριστού Γέροντος Εφραίμ του Αριζονίτου.

Τον Αρχιεπίσκοπο πλαισίωσαν στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πιττσβούργου κ. Σάββας, οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Ναζιανζού κ. Αθηναγόρας και Διοκλείας κ. Νεκτάριος, οι καθηγούμενοι των εν Αμερική ανδρών Ιερών Μονών και οι δύο ιερομόναχοι της Μονής. Στην Εξόδιο Ακολουθία παρέστησαν συμπροσευχόμενοι ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος πρώην Αμερικής

κ. Δημήτριος, η το πένθος της εκδημίας φέρουσα ανδρώα αδελφότης της Μονής, πλήθος ιερέων της Ιεράς Αρχιεπισκοπής και άλλων ορθοδόξων παρουσιών, οι γερόντισσες των εν Αμερική και Καναδά γυνακείων Ιερών Μονών, πλειάδα μοναχών και μοναζουσών και χιλιάδες πιστών και πνευματικών τέκνων του εκλιπόντος Γέροντος από την Αμερική, τον Καναδά και την Ελλάδα, καθώς και οι κατά σάρκα συγγενείς του Γέροντος.

Το σκήνωμα του Γέροντος ετέθη σε προσκύνημα από την Παρασκευή 17 Απριλίου, ημέρα κοιμήσεως του, και χιλιάδες λαού, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ιερσέης κ. Απόστολος και πολλοί ιερείς προσήλθαν, παρόλο το δριμύ ψύχος, να προσευχηθούν για την ανάπαυση της ψυχής του Γέροντος Ιωσήφ. Η ταφή πραγματοποιήθηκε στο κοιμητήριο της Μονής και ακολούθησε το ειθισμένο γεύμα για όλους τους προσελθόντας στην τράπεζα και τον αύλειο χώρο της Μονής.

Ο Αρχιεπίσκοπος προσήλθε στην Ιερά Μονή Αγίου Νεκταρίου μετά της συνοδείας του το εσπέρας της Κυριακής και αφού τέλεσε ιερό τρισάγιο στο σκήνωμα του εκλιπόντος, απηύθυνε λόγους παραμυθητικούς στην πενθούσα αδελφότητα των 24 μοναχών και στους παρισταμένους Γέροντες και Γερόντισσες.

Κατά το πέρας της Εξοδίου Ακολουθίας ο Αρχιεπίσκοπος ομίλησε καταλλήλως εξαίρωντας το σπουδαίο έργο και τα πνευματικά χαρίσματα του Γέροντος Ιωσήφ: «Ο Γέρον Ιωσήφ ήτο άνθρωπος, του οποίου ο βίος ήταν μια ήρεμη, αλλά δυναμική μαρτυρία του Ευαγγελίου. Γόνος ευσεβούς ιερατικής οικογενείας, ανετράφη εκ νεότητος στη ζωή της Εκκλησίας. Παρά τις λαμπρές σπουδές του, η καρδιά του ποτέ δεν προσκολλήθηκε στον μάταιο αυτό κόσμο. Ποθούσε κάτι μεγαλύτερο, κάτι αιώνιο. Ως έλαφος διψώσα την τέλεια βιοτή ανεχώρησε στο Άγιον Όρος, όπου υποτάχθηκε στην πνευματική καθοδήγηση του αιμνήστου Γέροντος Εφραίμ στην Ιερά Μονή Φιλοθέου. Εκεί, αποστραφείς τον κόσμο και τα του κόσμου, εν υπακοή και ταπεινοφροσύνη ενενδύθη το αγγελικό σχήμα, εκάρη, χειροτονήθη εις Πρεσβύτερον και ανέλαβεν την ιερά ευθύνη της πνευματικής πατρότητος.

Το έτος 1993, ως ένας εκ των πρώτων απεσταλμένων υπό του Γέροντος Εφραίμ στη Βόρειο Αμερική, έφερε σε εμάς τον ιερό σπόρο του αγιορειτικού μοναχισμού. Ο σπόρος εκείνος ερίζωσε και καρποφόρησε στην καλή αυτή γη δια της υπακοής, της θυσίας και της ακλονήτου πίστεώς του. . . . Ο Γέροντας Ιωσήφ φορέας της μακραίωνης μοναχικής παράδοσης και ιδιαιτέρως της ησυχαστικής του Οσίου Ιωσήφ του Σπηλαιώτου, διεδραμάτισε σπουδαίο ρόλο στη μεταφύτευση της ισαγγέλου πολιτείας στη χώρα μας την Αμερική. Μετά από έτη πνευματικής εργασίας εν Καναδά και Αριζόνα, το θέλημα του Θεού τον έφερε εδώ, στη Νέα Υόρκη. Τον Ιανουάριο του 1999, με την ευλογία του προκατόχου μου Αρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, ίδρυσε την Ιερά αυτή Μονή του Αγίου Νεκταρίου, μία

όση προσευχής και μετανοίας. Ένα πραγματικά ευλογημένο κοινόβιο και θεραπευτήριο ψυχών.

Με την ευλογία του Γέροντός του Εφραίμ της Αριζόνας, βοήθησε στην καλλιέργεια της γονίμου πνευματικής γης των ψυχών των πιστών μας στις Ηνωμένες Πολιτείες, εμφυτεύοντας στις ψυχές τους τις αρετές της προσευχής, της μετανοίας και της κοινωνίας με τον Θεό, μέσω της νοεράς εργασίας. Αυτό που κάποτε ήταν σπόρος, ποτίστηκε με την ξενητεία, άνθισε με την μαρτυρική ταπείνωση και την τέλεια υπακοή και σήμερα φέρει καρπό πλούσιο. Καρπό σε βαθμό που πιθανώς μόνο τώρα αρχίζει να είναι πλήρως εμφανής. Η τεράστια συμβολή του μακαριστού Γέροντα στη ζωή της Εκκλησίας στη χώρα αυτή θα γίνεται συν τω χρόνω όλο και πιο ορατή.

Από την πρώτη ταπεινή αρχή με ελαχίστους μόνο πατέρες, η Ιερά αυτή Μονή εξελίχθηκε σε μία θάλλουσα αδελφότητα αριθμούσα περισσότερους των είκοσι μοναχούς. Τα κτίρια τα οποία μας περιβάλλουν σήμερα αποτελούν μαρτυρίες αμέτρητων ωρών εργασίας, αγωνίας, κόπων και μόχθου. Όλα έγιναν χάρη στην υπομονή, την επιμονή και την προσευχή. Πέραν όμως των ορατών οικοδομών, ο αείμνηστος Γέρον Ιωσήφ έκτισε κάτι πολύ πιο σπουδαίο: μία ζωντανή πνευματική κοινότητα, ριζωμένη στην παράδοση των πατέρων της Εκκλησίας και ανοικτή σε όλους όσους ζητούν να δουν το πρόσωπο του Θεού.

Η Ιερά αυτή Μονή έγινε, με την αγάπη και την φροντίδα του, τόπος αναπαύσεως για τους πεφορτισμένους, καταφύγιο για τους κατερραγμένους, ιερός χώρος όπου αμέτρητες ψυχές βρήκαν θεραπεία και καθοδήγηση. Ο Γέρον Ιωσήφ δεχόταν όλους όσους προσερχόταν σε αυτόν με θέρμη και ευγένεια ψυχής. Νουθετούσε τους ανθρώπους με διάκριση, τους άκουγε με συμπάθεια και υποδεχόταν κάθε πρόσωπο με ένα λαμπερό χαμόγελο, διότι εκείνος γνώριζε βαθιά μέσα του τη χαρά της Αναστάσεως.

Κεντρική θέση στην εκκλησιαστική του διακονία κατείχε το ιερό μυστήριο της εξομολογήσεως. Ως πνευματικός πατέρας αφιέρωνε ατελείωτες ώρες για να ακούει όλους εκείνους, οι οποίοι ερχόταν προς αυτόν φορτωμένοι με θλίψη, σκότωση του νου και τις πολυπληθείς πληγές της ζωής τους. Στην ησυχία του εξομολογητηρίου γινόταν ένας πραγματικός ιατρός ψυχών, οδηγώντας, συμβουλεύοντας, και κυρίως θεραπεύοντας πνευματικά τους ανθρώπους. Δεν άκουγε απλά τις εξομολογήσεις των ανθρώπων. Ταυτιζόταν πνευματικά με τον αγώνα κάθε ανθρώπου που προσερχόταν σε αυτόν. Με υπομονή και διάκριση, βοηθούσε στην κάθαρση των συνειδήσεων, την ενδυνάμωση της πίστεως και με ευγένεια καθοδηγούσε τις ψυχές στη μετάνοια και στην αναγέννηση...Ως καλός πνευματικός πατέρας δεν έδιδε έμφαση στις αποτυχίες των ανθρώπων, αλλά στο

αμέτρητο έλεος του Θεού.

Πολλοί από εσάς που είστε σήμερα εδώ και άλλοι αμέτρητοι παντού στην Αμερική και στον Καναδά, κρατάτε μέσα σας τις ιερές παρακαταθήκες της πατρικής του συμβουλής, της πνευματικής καθοδήγησης, και της ακλόνητης πίστης του στην μεταμορφωτική δύναμη της μετανοίας.

Προσφάτως, έφερε τον σταυρό της ασθενείας του με οσιακή υπομονή και υποδειγματική πίστη. Η ασθένειά του έγινε ο δικός του προσωπικός ασκητικός αγώνας, η δική του προσφορά στον Χριστό. Και εφέτος, με τρόπο εμφανέστατο και ιερό έζησε τη δική του Μεγάλη Εβδομάδα των Παθών. Όχι στο μοναστήρι, αλλά στο σιωπηρό πάθος του στο νοσοκομείο. Εκεί, ταυτιζόμενος με το πάθος του Κυρίου, προετοιμαζόταν για το δικό του πέρασμα εκ του θανάτου εις την ζωήν.

Προσωπικά είχα την ευλογία να είμαι μαζί του το εσπέρας του Μεγάλου Σαββάτου μαζί με τον αδελφό άγιο Ναζιανζού κύριο Αθηναγόρα και άλλους κληρικούς. Παρά το γεγονός ότι βρισκόταν στο κρεβάτι της ασθενείας του στο Νοσοκομείο, το πνεύμα του ήταν φωτεινό. Έλαμπε το πρόσωπό του με ελπίδα, αισιοδοξία, χαμόγελο, χαρά και δεν υπήρχε ίχνος απελπισίας. Μας μίλησε σαν κάποιος που δεν φοβόταν τον θάνατο, αλλά σαν κάποιος που πίστευε στην ανάσταση. Μιλήσαμε για το όραμά του να επεκτείνει την Ιερά Μονή, να κτίσει ένα κατάλληλο Καθολικό, ρώτησε για την υγεία του Οικουμενικού μας Πατριάρχου, ζήτησε την ευχή του και με παρεκάλεσε να του υποβάλω τα σέβη μου . . . Και τώρα . . . ζει στο ατελεύτητο φως της αναστάσεως, μεσιτεύοντας για την αδελφότητα που ίδρυσε, για τα πνευματικά του παιδιά και για όλους εμάς.

Δοξάζουμε σήμερα το Θεό για τους ουρανίους προστάτες του, οι οποίοι τον ενίσχυσαν στον τελευταίο αυτό αγώνα της ασθενείας του: τον άγιο Νεκτάριο, τον προστάτη της Ιεράς αυτής Μονής και θεραπευτή όσων υποφέρουν από ασθένειες, όπως και την Υπεραγία Θεοτόκο, την υπέρμαχο στρατηγό μας. Δι' ευχών τους, ο Γέροντας υπέμεινε με ειρήνη, και με τις μεσιτείες τους πλέον έχει εισέλθει στη Βασιλεία των Ουρανών.

Και τώρα οδεύει προς την θριαμβεύουσα εκκλησία, μαζί με τους πνευματικούς του προκατόχους και πατέρες: με τον πνευματικό «παπού» του, άγιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή, με τον σεβαστό Γέροντα του Εφραίμ της Αριζόνας και τον μακαριστό Γέροντα Εφραίμ τον Ξηροποταμηνό. Εκεί, ως κάτοικος της Βασιλείας του Θεού, εξακολουθεί να ασκεί την διακονία της πνευματικής πατρότητος με ένα νέο και θαυμαστό τρόπο, μεσιτεύων υπέρ ημών ενώπιον του Θρόνου του Θεού».

Απευθυνόμενος στους πατέρες της αδελφότητος είπε: «Πατέρες, δεν σας εκφράζω απλώς και μόνο τα συλλυπητήριά μου, αλλά σας υποβάλλω και την ευγνωμοσύνη μου. Φροντίσατε τον Γέροντά σας με τόση αγάπη, με τόση αφοσίωση και με τόση θυσιαστική τρυφερότητα. Του συμπαρασταθήκατε στην αδυναμία του, με τον ίδιο τρόπο που εκείνος σας συμπαραστάθηκε σε όλη σας τη ζωή. Αυτή είναι η πραγματική εικόνα της εν Χριστώ αδελφότητος. Βλέπω και κατανοώ τον πόνο σας, τον οποίο μοιράζεται μαζί σας ολόκληρη η Ιερά μας Αρχιεπισκοπή. Και όμως, δεν πρέπει να χάσετε την ελπίδα, ούτε να απελπιστείτε. Όπως μας λέει ο Απόστολος Παύλος, εμείς πενθούμε 'ουχ ώσπερ οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα'. Η δική μας ελπίδα είναι θεμελιωμένη στην Ανάσταση του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Σας προτρέπω επομένως να συνεχίσετε! Να συνεχίσετε το ιερό έργο το οποίο ξεκίνησε ο γέροντάς σας. Να συνεχίσετε τη ζωή της προσευχής, της υπακοής, της φιλοξενίας. Να συνεχίσετε τα σχέδια τα οποία εκείνος έκανε για την αύξηση και την επέκταση της Ιεράς αυτής Μονής. Μη φοβάσθε. Διότι ο γέροντάς σας δεν έχει φύγει από κοντά σας. Είναι δίπλα σας πάντοτε. Οι ευχές του θα σας συνοδεύουν. Η ευλογία του θα σας καθοδηγεί. Η αγάπη του θα σας διατηρεί».

Κατακλείοντας την ομιλία του είπε: «Σήμερα δεν πενθούμε όπως εκείνοι που δεν έχουν ελπίδα. Διότι εμείς είμαστε τέκνα της αναστάσεως. Παραδίδουμε την αγία ψυχή του Γέροντος Ιωσήφ στα χέρια του ζωντανού Θεού, δια των πρεσβειών της Παναγίας Θεοτόκου και αιεπαρθένου Μαρίας, Ιωσήφ του Μνήστορος, του Γέροντος Εφραίμ της Αριζόνας και πάντων των Αγίων».

Αμέσως μετά το πέρας της ταφής και της τραπέζης ο Αρχιεπίσκοπος συγκέντρωσε την αδελφότητα της Μονής στο συνοδικό και αφού μίλησε κατάλληλα με λόγους πατρικούς και παραινετικούς, πρότρεψε τους πατέρες με προσευχή και με πνεύμα αποστολικής ενότητας, χωρίς βιασύνη, μετά τη συμπλήρωση σαράντα ημερών από την κοίμηση του Γέροντος και σύμφωνα με τους εσωτερικούς κανονισμούς της Μονής να εκλέξουν τον πλέον κατάλληλο εξ αυτών για να διαδεχθεί τον Γέροντα Ιωσήφ στην ηγουμενία της Μονής.

Κατακλείοντας, εξέφρασε και πάλι την αγάπη του και την αμέριστη συμπαράστασή του στην αδελφότητα λέγοντας ότι αισθάνεται πολύ ευλογημένος που στα όρια της Αμέσου Αρχιεπισκοπικής Περιφέρειας η πρόνοια του Θεού και ο ακάματος αγώνας του Γέροντος Ιωσήφ εφύτευσαν ένα τέτοιο λαμπρό φυτώριο αρετών και μοναδικής πολιτείας.

